

Son Sözlür

– Büşra Sürme · 10 Ağustos 2012

Parasızlık yüzünden oturduğum daracık evde bunaldığım günleri arar oldum. Şimdiki evim ve karanlığı vücudumu çepeçevre kuşatmış vaziyette. Vücudum buz gibi kaskatı kesilmiş; içimse sevdiklerime yanıyor. Yangınımı körüklüyor dışarıdan gelen yavrumun yüreğimi deşen feryadı. Biricik evladım, gözümde sakındığım... Ben sana Yiğit ismini boşuna mı koydum yığidim? Ben sana yığidim derken, el yetimim mi diyecek şimdi? Ben de istemezdim büyüdüğünü görmeden can vermeyi. Elinden tutup parka götürmeyi, dondurma isteyen çığlıklarını duymayı, dondurmaya buladığın dudaklarında yanağımdan öpüp canım babam deyişini duymayı ben de isterdim elbet tüm babalar gibi... Kısmet değılmış oğlum. Seni devlet baban büyütecek artık, emanetimsin sen... Sen bugün de yatağında rahat uyu oğlum, baban gerekirse bin defa daha ölür. Yeter ki ağlama , "babacığım çık oradan, eve gidelim!" diyen sesin baskın yediğimiz karakolda yediğim mermilerden çok daha fazla acı veriyor aslanım. Zavallı karıcığım; kalın giyin, taşa oturma diye sürekli tembihlerdi. Şimdi, boylu boyunca uzandığım bu soğuk musalla taşında izlerken beni kim bilir nasıl kanıyor o karanfil kokulu yüreğici...

Annemin babamın ve karımın son mektubumdaki isteğimi yerine getirmeleri ve dosta düşmana karşı çınar ağacı gibi dimdik duruşları biraz olsun yatıştırıyor beni. Derken annemin ve karımın akan göz yaşlarını görüyorum. Koşmak ve yere düşmeden yakalamak istiyorum gözlerinden düşen her damlayı. Ama nafile! Parmağımı kimildatacak dermanım kalmamış. Hey gidilerin rüzgârı! Ne çabuk duruldun sen böyle!

Tanıdık-tanımadık herkes etrafıma toplanmış. En önde yine kardeşlerim var; İzmir'li Hakan, Diyarbakır'lı Hasan, Ankara'lı Mert ve diğer sağ kalan tertiplerim, komutanlar ve siyasiler... Arkadaysa beni tanıyan tanımayan binlerce vatandaş. Az önce namazım kılındı. Şimdiyse imam adıma helallik alıyor. Kul hakkı yemedem çıkacağım Rabbimin huzuruna... Bunu düşündükçe huzura kavuşuyorum. Geldiğim gibi tekrar omuzların üzerinde defnedileceğim mezarlığa getiriliyorum. Öyle derin kazılmış ki... Hayallerimi gömmeye de yer kalsın ister gibi...

Geldiğim zaman iş kuracaktık bizim bacanakla. Sizi o izbe gecekondundan güzel bir apartman dairesine çıkaracaktım. Ve bizim evimiz olacaktı, kiralarda sürünmeyecektik. Dilenmeden, çalmadan, gururumuzu ve insanlığımızı hiçbir zaman satmadan, insan gibi yaşayacaktık. Bizim kerataya bir kardeş getirecektik birlikte büyüsünler diye. Ben de koynunda büyümelerini izleyecektim. Evinin kadını olacaktın, çocuklarımızı büyütürken kimseye ihtiyacımız olmayacaktı. Belimizi doğrultunca bütçemizin yettiği kadarıyla bir araba alacaktık. Gidemediğimiz uzaktaki akrabalarımıza da gidebilecektik. Tatile gidecektik kendi arabamızla. Çok hayalimiz vardı sevgilim, çok... Zamana bile sığmamışken bunca hayalimiz 2 metrelik kabre sığmasını kim bekleyebilir ki sevgilim? Bir veda busesi bırakamadım, son kez teninde kokumu bırakamadım, o yüzden sonsuz kalbinde bırakıyorum, seninle bırakıyorum hayallerimizi. Yapabildiğin kadarını yap, yapamadığını cennette yaparız. Kapısında seni beklediğim cennette... Annem! Bana okuduğun ayetler ışık oldu bu karanlık kabre. Ayaklarına cennetin serildiği! Nasıl öderim ben senin hakkını? Televizyonlarda bizi izleyip yıkıldığımızı düşünen şerefsizlere dönüp yığidimi

kucağına alışını ve seslenişini hiç unutmayacağım:

"Ey şerefsizler ! Tükendik sanıyorsunuz değil mi? Yetiştiririm ! Ben sizin hakkınızdan gelecek bir yiğit daha yetiştiririm.Evladım cennete gitti. Siz kendi derdinize yanın !"

Bedenim bir çukura bırakıldı diye üzülürken ruhumu melekler göğe çıkarıyor anne ! Rabbim cennetle müjdeliyor beni. Girmeyeceğim anne ! Ssiziz giremeyeceğim,bekleyeceğim cennetin kapısında.

Babacığım ! Gözünden yaş gelmez ama bilirim için kan ağlar. "Karakolu basıp nasıl kaçabiliyorlar?!" diye feryat etme ne olur! Burada tek beklediğim siz değilsiniz.Allah kelamını hiçe sayan bebek katillerini de bekliyorum.Tek bekleyen ben değilim baba,burada yıldızlar kadar çok şehit var, hepsi bekliyor.Günü gelince devran döner ,hesap sorulur!Cehennemliklerin listesinde gördüm onların adlarını.Kaçamıyorlar baba!Adaletten kaçamıyorlar. İnsanların adaletinden kaçtıklarını sanıyorlar belki ama Hakkın adaletinden kaçamayacaklar!

Tek çocuğunuzu askere gönderirken "ceddimizin geleneğindedir" deyip saçlarıma yaktığınız kınaları okşuyor peygamberimiz (s.a.v) ve buyur ediyor beni cennete. Sizi beklediğimi anlatıyorum "efendim siz girin" diyorum. "Ümmetim olmadan girmem!" diyor. Peygamberimizde bekleyenler kervanına katılıyor. Buraları görseniz ölümü hayal ederdiniz canım ailem. "Biz kaybetmedik , kazandık" derdiniz. Biz kazandık anne! Cehennemi görünce kin duyduğum o zalimlere bile acıdım anne ! Vah onlara! Vah cehennemden bilet alan bebek katillerine ve buna seyirci kalanlara ! Vah ırkı, rengi, dili hatta takımı farklı diye birbirini dışlayanlara! Cehennemden kombine bilet alanlara vah ! Azap onların üzerinedir ve onlar kaybedenlerdir !